

MLADO JUTRO

Št. 9.

V Ljubljani, dne 3. marca 1940

Leto XL.

Tom, junak Texasa

POVEST S SLIKAMI

Pol leta počitnic, kdo bi se jih ne veselil! Bob in Tom, nerazdružna tovariša in sošolca, sta jih komaj pričakala. Stric Andy Wells jima je obljubil, da ju vzame po dovršeni ljudski šoli za nekaj časa k sebi, a potem se bosta vpisala v višjo ameriško šolo. Texas, čudovita in še vedno skrivnostna dežela je dražila domišljijo mladcev, hrepenečih po junaških pustolovščinah in po svojstvenem svobodnem življenju že od tedaj, ko jima je stara mati pripovedovala o junaštvih ameriških pionirjev, prvih

se raje zatekla v blagodejno senco, sta vztrajala v svojem veselju. Ni čudno, če sta kaj kmalu jezdila izvrstno kakor domačini; pa tudi v ravnanju in metanju lasa ter v uporabljanju samokresa bi se lahko kosala z marsikaterim pastirjem tamkajšnjih razsežnih pokrajin.

Stric Andy je bil zelo vesel nad živo vneto svojih nečakov in jima je puščal polno svobodo. Vzljubili in spoštovali so pa oba tudi njegovi hlapci in pastirji, ker sta bila z vsemi prijazna in tovariška.



naseljencev v novi deželi. Tu, v tej prostrani pokrajini je imel njun stric veliko posestvo, na katerem se je paslo na tisoče govedi, in sem sta bila mlada bojeviteža povabljena. Toda nikari ne mislite, da sta si želela lenuharjenja. Že prvi dan sta se z največjo gorečnostjo zanimala za vsa dela, običajna na taki veliki živinorejski farmi. Pa čeprav sta vsak večer bila utrujena do onemoglosti in ju je čez dan večkrat zamikalo, da bi



Neko popoldne sta že ure in ure jezdila po stričevem posestvu in bližnji okolici. Obiskovala sta pastirje, ki so s sokoljimi očmi čuvali nad ogromno čredo svobodno pasočih se živali. Ko sta se že vračala proti domu, je Tom pridržal konja in zagrabil Boba za komolec. Z desnico je pokazal v daljavo in razburjeno vzkliknil: »Za božjo voljo! Stričeva farma gori!«

(Dalje prihodnjíč.)

NAŠE NAJLEPŠE PESMI

Anton Aškerc:

Odlomek iz pesmi „Svetopolkova oporoka“¹

Vse orožje eno vam premaga —
bratovska je sloga to orožje!
Tri podajam palice vam šibke;

lahko zlomi vsako roka vaša,
a čigava jih prelomi roka.
kadar močna vez vse tri med sabo
v zvezi skupaj veže nerazvezni?

MLADI PRIRODOSLOVEC

Kdo je najhitrejši in kdo najmočnejši v živalskem svetu

Nikar preveč ne ugibajte! Nikar ne mislite na leve, tigre, slone in podobne velikane! Prvenstvo v hitrem teku gre — pajku. Prirodoslovci so ugotovili, da je pajek nedvomno najhitrejša živalica med vsemi živalicami, kar so jih doslej opazovali. V eni sekundi preteče progo, ki je stokrat daljša od njegove lastne telesne dolžine. S tem je tudi dosegel rekord in si pridobil zaslužen sloves najboljšega tekača.

Tudi najmočnejše živali ne smete iskati med velikani. Prirodoslovci so spoznali, da je najmočnejša živalica

govnač — seveda tudi le v razmerju s svojo velikostjo. Z lahkoto dvigne tisočkrat večjo težo od svoje lastne telesne teže in je torej res — fant od farel!

Za bistre glavice

Dobro si oglejte zgornjo sliko! Risar jo je napravil v naglici in tako zagrešil neopustljivo napako. Ali ste jo našli?



Iz prirodoписа vam je gotovo znano, da ima žirafa tako dolge prednje noge, da jih mora močno razkrcčiti, če hoče z glavo doseči tla. Risar je pa v naglici narisal žirafu s sklenjenimi prednjimi nogami, med tem ko ima glavo globoko sklonjeno nad vodo.

Stric Matic deli nagrade

Danes zaključimo natečaj. Imena tistih Jutrovčkov ki so nam poslali prav dobre spise, pa jih zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti, smo priobčili v listnici uredništva. Slabi spisi so romali v koš.

Nagrado je določil žreb tem-le Jutrovčkom:

1. Vidmar Bojan, dijak, Stožice p. Ježica pri Ljubljani.
2. Ručigaj Jelka, dijakinja II. razr. državne realne gimnazije v Celju.
3. Trampuž Jelka, dijakinja III. razreda meščanske šole v Litiji.
4. Klešnik Tomo, dijak, Ljubljana-Moste, Središa ul. 12.
5. Pož Zorica, uč. V. razr. v Šmartnem ob Paki.

6. Repič Branko in Nada, dijaka meščanske šole v Kamniku.

7. Pivec Slavica, uč. III. razr. v Loki pri Zidanem mostu,

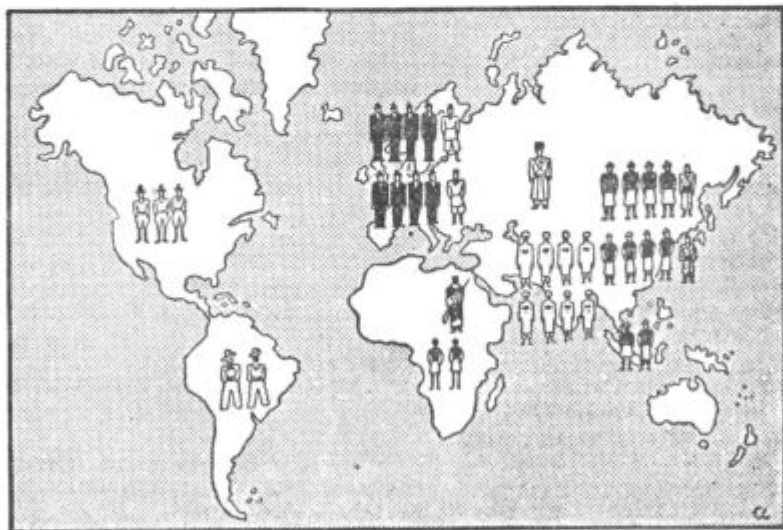
8. Jurčič Milena, uč. IV. razr. v Birkni vasi pri Novem mestu.

9. Ocvirek Franci, uč. drž. meš. š. šole na Gomilskem (Grajska vas).

10. Pirc Ivo, uč. IV. razr. v Sodražici.

Razpis novega natečaja objavimo prihodnjo nedeljo. Opozorite že zdaj prijatelje in znance na prihodnjo številko »Mladega Jutra«. Če vaši starši niso naročeni na »Jutro«, jih prosite, da vam kupijo nedeljsko številko, ki stane samo 2 din ter prinaša obilo branja za stare in mlade.

Vsak peti človek na svetu je Kitajec



Na zemlji je približno dve milijardi ljudi. Od teh je ena petina če ne celo četrtnina Kitajcev. Gotovo mislite, da je zemlja zelo gosto obljudena, ker ima toliko prebivalcev, naša slika vam pokaže, da ni tako. Število prebivalcev ni na vseh celinah enako. Na naši sliki predstavlja vsak mož petdeset milijonov ljudi. Avstralija, ki je tudi sa-

mostojna celina, ne kaže nobenega moža, torej nima niti petdeset milijonov prebivalcev — ampak samo enajst milijonov. Dve tretjini vsega človeštva živi v Evropi in v Aziji. Ti dve celini sta torej najbolj gosto naseljeni. Na zemljevidu tudi vidite, kako redko naseljena je Severna Amerika v primeri z Evropo.

Muc na veji

Deca moja, to je žalostna povest. Kdor ima mucke tako rad kot jaz, naj jo zato raje kar ne bere. Hočem vam povedati, kako smo mojega ljubega mucka našli in izgubili.

Kako smo ga našli? Na malo čuden način: Miconja, naša kravja dekla, je



šla ravno z golido čez vrt do hleva, da pomolze, ko je začula rahlo tožeče glasove. Zenska ima ušesa kot ris in oči kot sokol, pa vendar je trajalo dokaj časa, predno je zagledala v kupu suhega, orumenelega listja pod bukvo nekaj drobnega, kosmatega, kar se je gibalo in milo mijavkalo. Miconja golido na tla, pa kepico v roke: bil je majhen, čisto majhen, čudno srčkan mucek, ki ji je koj začel oblizovati in sesati prste. »Revše, ti si gotovo lačno« je rekla pristrčno Miconja in nebogljenčka skrbno zavila v svoj predpasnik. Potem sta šla v hlev in ker je bil mali muc še preneroden, da bi sam pil mleko iz skledice, ga je po kapljicah lizal z Miconjinega prsta — bradica pa mu je po tej južini ostala vsa vlažna in bela — saj se ni še znal sam ocediti, njegove kosmate mamice pa ni bilo od nikoder.

Ko je Miconja takole ogledovala ta kupček nesreče na svojem krilu, ji je bilo takoj jasno, zakaj ga je tako težko našla: mucek je bil ves rumen od drobnih prosojnih ušesc do kratkega

repka, rumen kot jesensko listje. No, in ker ga je pač našla, mu je kar rekla »Naško«, in to ime se ga je prijelo kot klop.

Ko sta prišla nazaj v kuhinjo, sta bila Miconja in Naško že velika prijatelja. Pa tudi hišna in kuharica se kar nista mogli nagledati malega nebogljenčka, čeprav smo imeli ta čas že tri zastavne zastopnike mačjega rodu: sivo Mamico, Belčka in trobarvno Pikičo.

Naša mama sicer za novi prirastek naše domače menažerije ni bila ravno navdušena, toda, ker je bila živalca res čisto izredno ljubezniva, pristrčna in zaupljiva, jo je še ona imela rada — četudi je to vedno tajila.

Našku se je godilo v naši kuhinji kot v sedmih mačjih nebesih — to si lahko mislite. Tako ni čudno, da je zrasel v zdravega, lepega mucka z značino četrtooglasto glavo in gostim kožuhom, katerega je bilo zlasti pozimi užitek pobožati. Oči je imel zelene kot jorsko jezero in kljub temu, da je v teku let zrasel v orjaško žival skoraj šestih kilogramov in izgledal kot majhen lev, je bil najdobrodušnejša žival pod soncem. Dobrikati se je znal mojstrsko in predel je kot boljši parni stroj. Imel je vse dobre lastnosti, ki si jih le morete misliti pri predstavniku pristne mačje pasme in tako ni čudno, da smo ga vsi složno razvajali. Muc pa je muc in se v tem loči od psa, da nikdar ne izpremeni svojih nazorov in simpatij. Prva v njegovem srcu je ostala vedno Miconja, čeprav je tudi mene vedno burno pozdravljala, kadar sem prišla domov na počitnice.

Moji ljubi bratje so mi seveda stalno nagajali in me jezili, da ga bo sigurno kdo ukradel in si naredil iz njegovega krasnega kožuha topel ovratnik. Vse to so bile objestne šale — kdo bi si bil mislil, da nas bo res človeška sebičnost in dobičkaželjnost oropala našega ljubega Naška!

Pa se je zgodilo, da sem prišla na počitnice in rumeni muc mi ni skočil na ramo. Žalostno so deklice povedale, da ga že tri tedne ni bilo na spregled. Še smo upali, da se povrne. Naše mucke so namreč res popolnoma svobodne, pridejo in gredo, kadar se jim zljubi in tudi spijo vedno izven hiše, v se-

nu — in tako tudi ni bilo nič nenavadnega, da je Naško, priznan poglavar vseh muckov daleč naokoli, po več dni izostal. No, pa topot ga ni bilo nazaj. In ko sem prišla na prihodnje počitnice, sem za sigurno vedela, da nikdar več ne bom zagrebla svojih prstov v njegovo mehko, gosto dlako.

Nekega dne pa — bilo je že dobrega pol leta potem — pride brat zdravnik sredi poldneva ves razburjen domov. »Čujte,« pravi, »kaj se mi je danes pripetilo: zjutraj sem bil klican k staremu Klančarju tam pod Šmarjetnim vrhom. Miško je bil seveda z menoj. Začnem



preiskovati, pes pa ves čas renči in zavija in sili na omaro. Parkrat sem ga nahrulil, pa ni nič pomagalo, zato sem šel pogledat, kaj vendar to nesrečno zverino tako razburja. In pomislite: na omari je stal naš Naško, nagačen, kako v bojeviti pozi pleza po veji. Naš Naško! Seveda sem starega Klančarja koj prijel in mi je povedal, da ga je kupil za trideset dinarjev od Pogačarjevega Naceta.»

Vedeti morate, da je Pogačarjev Nace, poklicni lovec — sramotni madež tega stanu! — srečal našega mucka na jutranjem izprehodu in ga ustrelil. Nesrečnež ga je namreč smatral za divjega mačka(!) in hotel napraviti z njim

dobro kupčijo. V Celju ga je pustil nagačiti in potem ga je ponujal raznim šolam za učilo — vsi gospodje upravičitelji pa so se mu seveda smejali v obraz, ko jim je hotel domačega mačka obesiti kot divjega. No, in zato ga je naposled prodal staremu Klančarju — in ta je zelo ponosen na ta izredni okras svoje skromne sobice.

To, deca draga, je povest o našem Našku. Nisem ga šla pogledat k očetu Klančarju; mogoče leži na njem že debela plast prahu, mogoče so se že molji zajedli v njegov lepi kozuh. Rajše se spominjam Naška, kako je hodil po našem vrtu v toplem soncu, prožen, močan in samozavesten — po svoje brezhibna in popolna stvar božja.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Lubšina Majda, dijakinja I. d razr. real. gimn. v Ljubljani, Primec Ernest, dijak v Vitanju pri Celju, Pavlica Kosmova, uč. IV. r. v Mozirju, Marjan Gregorič, dijak drž. real. gimn. v Celju.

Dragi Ivč! Tvoja pozornost me je zelo razveselila. Prvi rebus je boljši od drugega. Objave Ti ne morem obljubiti, ker sem s podobnim gradivom že obilno založen. Prihodnjo nedeljo razpišemo nov natečaj. Poizkusi srečo tam. Lepo Te pozdravlja Tvoj stari stric Matic.

V. F. dijak v Mariboru: Tvoja pošiljka nas je prijetno iznenadila, posebno smo pa veseli Tvojega pisma in priznanja, ki ga izrekaš o našem listu. Objavili bomo vse tri črtice, vendar ne smeš postati nestrpen. Mnogo gradiva čaka v tiskarni, da pride na vrsto, prostor je omejen in tako ne moremo zmerom takoj ustreči vsaki želji mladih sodradnikov. Zal nam je, da nisi prejel vseh treh knjig. Ne moremo si razložiti, kako je prišlo do tega. Poslali smo jih obenem s knjigo »Kako so se vrage ženili«. Pa izidu treh črtic, ki jih še imamo od Tebe, Ti pošljemo lanski vezani letnik »Mladega Jutra«. Veseli nas Tvoj sklep, da boš zvesto hodil po stopinjah svojega pokojnega očeta. Prirčno Ti kličemo »Zdravole«

T. F. dijak v Lj.: Pesem je prav prirčna, toda oblika ne zadovoljuje. Izražaj se rajši v prozili



JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Pozor Jutrovčki

V današnji številki smo zaključili natečaj. Zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti dobrih spisov, ki so nam jih poslali še tile Jutrovčki:

Hotko Silva, dijakinja I. razr. mešč. šole v Vojniku pri Celju, Boljko Miha, dijak v Petrogradu, Lipec Stanka, dijakinja I. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Breda Korošec, dijakinja v Celju, Kajetan Kovič, uč. III. razr. v Poljčanah, Leopold Lampič, uč. V. razr. v Kamniku, Nuška Lampič, uč. II. razr. v Kamniku, Ivo Pišek, uč. V. razr. v Semiču, Tonček Pišek, dijak III. razr. gimn. v Semiču, Šturm Avgust, uč. II. razr. mešč. šole na Jesenicah, Roškar Oton, dijak mešč. šole v Mariboru, Suhar Slavica, uč. II. razr. v Šiški, Hočevar Ivanka, uč. III. razr. v Loki pri Zidanem mostu, Črnigoj Irma, dijakinja II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Marjetica Horvat, učenka v Kamniku, Sinkovec Binko, uč. na Grabnu v Ljubljani, Likar Miloš, dijak v Ljubljani, Kuleto Ivana, uč. III. razr. v Loki pri Zidanem mostu, Soklič Zorka, dijakinja na Bledu. (Konec prihodnjic)



Dragi stric Matie! Odgovoriti ti hočem na zadnji natečaj in sicer na drugo vprašanje, ki se glasi: »Kateri učni predmet mi je najljubši?« — Najljubši predmet mi je slovenščina. Slovenščina je materin jezik zato ga ne sme noben Slovenec pozabiti. Mamica nas je učila slovenščine že v rani mladosti. V šoli so nas pa učili slovenščine in pisanja. Vseč mi so še drugi predmet kakor: francoščina, zemljepis in prirodopis. Če ne bo romalo moje pismo v koš se še kdaj oglasim.

Ulepič Tatjana, dijakinja drž. žen. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matie! Če bi imel denar bi potoval predvsem na Poljsko, kjer so se pred nedavnim vršili hudi boji, v katerih so naši severni bratje podlegli. Zelo me zanima, kako se jim sedaj godi. Iz Poljske bi se vrnil v našo belo Ljubljano v kateri se že kar dobro spoznam, ker sem bil že večkrat s svojo dobro mamico tam. Od tu bi jo mahnil v Italijo, v kraje, kjer rastejo fige, rožič, in pomaranče, najljubše slaščice za mlade in stare. Iz Italije bi jo

mahnil preko Jadranskega morja naravnost k teti v Jelso na otoku Hvaru, kjer bi se odpočil v njenem velikem hotelu »Jadrane«, kamor prihajajo v vročem poletju gosti iz vse Evrope. Tam je kakor mi je pravil atek, zelo lepo. Poleti je vse živo starih in mladih kopalcev, ki črpajo v morju in žgočem soncu novih moči za bodoče delo. Te lepo pozdravlja

Niko Pisansky, učenec IV. razreda v Kostanjevici na Krki.

Dragi stric Matie! Najljubši predmet mi je zemljepis. Rad spoznavam lepote naše kraljevine Jugoslavije, njena jezera, gore, reke in mesta. Zelo me veseli tudi risanje. Imam že veliko zbirko raznih risb iz narave in življenja v mestu. Največ slik pa predstavlja velikonočno, božično in novoletno življenje.

Kilar Mitja, uč. II. razr. na Vrtači.

Dragi stric Matie! Če bi imej denar bi potoval v razna mesta lepe Jugoslavije. Potoval bi v Beograd, da bi si ogledal dvor našega mladega kralja. Potoval bi tudi na Oplenac poklonit se Viteškemu kralju Aleksandru. Tudi na krasno Jadransko morje bi potoval. Najljubši učni predmet mi je zgodovina. Najbolj smešen dan sem pa doživel, ko sem se prvič oblekel v pustno šemo. Lepo te pozdravlja

Pire Ivo, uč. IV. razr. v Sodražici.

Dragi stric Matie! Danes se prvič oglašam v tvojem koticu. Ko sem ležala v bolnici, sem nasproti svojega okna gledala škarpo. Tam sem neki dan videla martinčka in kačo, ki sta se igrala na škarpni. Martinček je šel v luknjo, kjer je bila kača. Ko je martinček šel k luknji je prišla kača iz nje. Kača je vzela martinčka v gobec in ga nekaj časa v gobcu držala. Potem ga je spustila na travo, martinček pa se je ujel na regrat, ki je rasel iz škarpe. Čeprav sem bila hudo bolna, pa sem se tako smejala. Meni se je zdelo kot igrica. Lepo te pozdravlja

Zorka Jurčec, uč. II. razr. Birčna vas pri Novem mestu.

Dragi stric Matie! Danes se prvič oglašam kot zvest čitatelj »Mladega Jutra«. Jako sem se razveselil novega natečaja. Zato si izberem sledeče vprašanje: Kam bi potoval če bi imel denar? — Najrajši bi potoval na Jadransko morje in na Oplenac na grob Viteškega kralja Aleksandra I. Zedinitelja. Lepo te pozdravlja

Babič Joško, učenec IV. razr. Ihtiške šole v Sulincih, z. p. Gor. Petrovci, Prekmurje.

Dragi stric Matie! Če bi imel denar, bi potoval na Oplenac. Najljubši učni predmet mi je »Državni Ustav«. Lepo te pozdravlja

Bojan Ostaneč, učenec V. razreda ljud. šole Novo mesto, Prešernova ul. 20.

Dragi stric Matle! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru«. Če bi imel denar bi se peljal v Ameriko. Tam imam teto in bratranca. Največ veselje bi mi bilo, ko bi se peljal s parnikom. In ko bi videl morje. Lepo te pozdravlja

Boljka Janez, uč. II. r. osn. šole, Petrovgrad, Štrosmajerova ul. 20.

Dragi stric Matle! Ze ko sem bil majhen deček saj še sedaj nisem velik, sem v vlakcu sedel vedno pri oknu in gledal krasne okrajine, ki so bežale pred mojimi očmi. Sedaj bi pa rad šel na planine, na gore, kamor ne seže noben hrup iz mesta. Šel bi na planine, kjer je popoln mir, katerega preseka tu in tam ukanje pastirjev, ali pa strel kakšnega divjega lovca, ki je streljal na nič slutečega gamsa, ki je še pred

nekaj trenutki skakal nad prepadl. Lepo je v planinah! Zgodaj jutraj vstaneš, greš iz kočice in opazuješ pokrajino. Pred seboj vidiš megleno morje iz katerega mole kakor otoki najvišji vrhovi. Lepa pa tudi obenem grozna je nevihta v planinah. Oblaki se zbirajo na nebu, hipoma zagrmijo, nato pa se začne grmenje in bobnenje, kakor za stavo. Vsaka živa stvar se zateče pred nevihto.

Dragi striček, dosti bi ti še pisal, zakaj bi šel rad na planine.

»Na gore, na gore, na strme vrhe...!«

Lepo te pozdravlja

Birsa Jože, uč. IV. razr. lj. šole, Maribor, Kneza Kocija 15.

Ivan Dodič: **Korenov Klemen**

»Pri tej priči te zmikastim, če mi ne poveš kako bova prišla ven!«

Vratar je odnehal. Vodil je Klemena in Mileno v skrit prostor in jima pokazal kup ožganega mesa.

»Devet kosov vzemi pa boš rešen!« Lokavo je mel roki in se pritajeno hahljaj. Klemen je vzel meso in šel k izhodu. Previdno je položil svoje kladivo v koš. Dvignil je Mileno, ji podložil svoj suknjič in prisedel Milena se je dušila v gostem dimu in drhtela v pričakovanju. Vratar je potegnil za močno vrvo. Zazvonil je zvonec in hudobci so potegnili za debelo verigo, na kateri je visel koš z bremenom Klemen jim je metal kose mesa. Po vsakem kosu se je koš znatno dvignil. Še in še so vlekli hudobci ogromno težo —. Ze se je zableščala svetloba skozi prikrito odprtino. Toda Klemen je opazil, da mu je dal hudobec en kos premalo.

»Izgubljena sva!« je kriknila v grozi Milena, ko je videla, da ne bosta doseglja odprtine.

Mrzel pot je polil Klemena, ko je spoznal hudobno prevaro.

Segel je v žep, odprl svoj nož in si odrezal kos stegna in ga vrgel v globino. Z močnim sunkom so potegnili vragi breme na vrh.

»Rešena sva!«, je vpila Milena. Sončna svetloba jima je slepila oči, ko sta stopila iz koša.

»Velikan, velikan! Na pomoč!«, je kričal Klemen. Milena se je zahvalila Klemenu in urno stekla k svojim staršem.

Velikan, ki je nestrpno pričakoval Klemena je prihitel. Spravil je Klemena na ležišče in mu obvezal rano.

»Kmalu bo vse dobro,« je mislil Klemen ves srečen, ker se je vse tako dobro izteklo.

»Ti si že našel svojo srečo,« je otožno rekel velikan in nalagal na ogenj.

»Brez skrbi hodi, oba sva jo našla, boš že videl, samo potrpi!«

Velikan je hotel natančno vedeti kako je v peklju in na kakšen način se je Klemenu posrečilo najti kraljevo hčer. Klemen mu je vse to živo naslikal.

Med pripovedovanjem je velikan skuhal kosilo. Obema je neizmerno teknilo.

10. V mestu

Po kosilu sta se napotila v mesto. Raz streh so visele državne zastave, s hribov so gñmeli topiči. Ljudstvo je navdušeno vpilo in pelo.

Vse je proslavljalo zmago nad Luciferjem in vzklikalo rešitelju. Sprva ni sta razumela mestne govornice in navdušenja. Velikan je kmalu spoznal čemu vse to. Dregnil je Klemena pod rebra, da je kar zastokal.

»Tebe proslavljajo, ali ne vidiš?«

»Saj še nihče ne ve, kdo je rešitelj!«, se je delal Klemen modrejšega.

»To je pa tudi res, saj nimaš na hrbtu napisano.«

Dalje prihodnjš

V šoli

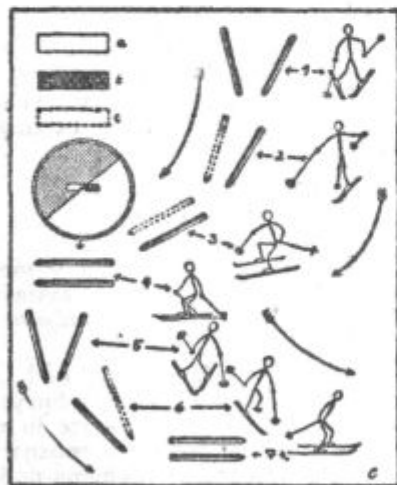
Bogat gospod je bil podaril vaški šoli sliko znamenitih Raffaelovih angelov. Ko je prišel gospod kasneje pogledat v šolo, je vprašal učitelja, ali je slike vesel.

»Seveda, gospod, in še kako,« je učitelj odvrnil. »Zdaj lahko otroci na svoje oči vidijo, kako grdo je, če se naslanjajo s komolci na klopi ali če si podpirajo glavo z roko!«



Slalom

Priloženi pregled kaže, kako zapeljemo pri slalomu s smučmi v elegantnem zamahu skozi »zapreke«. Te »zapreke« tvori običajno vrsta zastavic ali količev, zasajenih na strmem pobočju. Slika obenem nazorno predočuje delo s palicami. Črke a, b, c, pomenijo:



—a— beli del smučī drsi rahlo po snegu, ne da bi noga pritiskala, —b— črni del smučī je trdo pritisnjen k snegu; —c— črtkana smučka pa pomeni, da se deska v zamahu snega sploh ne dotika

Križanka



Vodoravno: 3. oborožena sila, 6. tolišča, 7. s travo porasla ravan, 8. padavina, 9. skrajšen v vodo segajoč del kopnine.

Navpično: 1. poljsko vrtno orodje, 2. utrepk, tudi češka železindustrijska in avtomobilska znamka, 4. drevo, 5. usvajalni užitek.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. rž, 3. molk, 5. zamera, 6 vaza, 7. Jerala.

Navpično: 1. romar, 2. žleza, 3. mavec, 4. kralj (Kralj: 1. France, 2. Tone).

Bistrim glavicam

Rešitev

Naravno je, da je smetana lažja, zato tudi plava na vrhu mleka.